
DE KRINAR-ONTHULLING

Een roman in de Krinar-kronieken

ANNA ZAIRES & HETTIE IVERS

Dit boek is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of met bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen, berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2020 Anna Zaires en Dima Zales
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint dan wel elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Coverontwerp: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: Parel Blokken

Print ISBN: 978-9-46405-252-7

Deel Een

DE X-CLUB

HOOFDSTUK EEN

DE INVASIE WAS TWEE JAAR GELEDEN.

Ik kon niet geloven dat het alweer twee jaar geleden was dat de aliens de aarde overnamen, en dat we nog altijd zo weinig over ze wisten.

Gefrustreerd deed ik mijn bril af en ik wreef over mijn vermoeide ogen, die de hele dag naar het computerscherm hadden gestaard. De afgelopen twee weken, sinds ik had besloten mezelf te bewijzen door een doorwrocht stuk te schrijven over de Krinar, had ik alles wat er op internet over die soort te vinden was opgezocht, maar het enige wat ik had waren geruchten, onbetrouwbare ooggetuigenverslagen, een paar korrelige YouTube-filmpjes, en nog evenveel vraagtekens als voorheen.

K-day was twee jaar geleden, maar de K waren nog steeds net zo'n groot mysterie als op de dag van hun aankomst.

Mijn computer liet een ploing horen en ik werd uit mijn gedachten getrokken. Het was een mail was van de hoofdredacteur, Richard Gable, die wilde weten wanneer het artikel over Siamese tweelingpuppy's af was.

Goed, het was in elk geval niet de zoveelste 'het einde van de wereld nadert!' -mail van mijn moeder.

Ik zuchtte en wreef opnieuw in mijn ogen. De gedachten aan mijn doorgedraaide ouders duwde ik weg. Het was erg genoeg dat mijn carrière nog altijd een lachertje was. Ik begreep niet waarom alle onzinonderwerpen op mijn bordje belandden. Zo ging het al sinds ik hier drie jaar geleden in dienst was gekomen, en ik was het meer dan beu. Ik was nu vierentwintig, maar ik had geen enkele ervaring met het schrijven van serieus nieuws.

Fuck dat, besloot ik vorige maand. Als Gable mij geen echt werk wilde geven, zou ik zelf wel een verhaal vinden. En wat was er interessanter en controversiëler dan de mysterieuze wezens die nu zij aan zij met ons leefden? Als ik een nieuw feit kon ontdekken over de K, wat dan ook, dan zou dat heel erg helpen om te bewijzen dat ik klaar was voor grotere verhalen.

Ik deed mijn bril weer op en schreef een mail terug aan de hoofdredacteur waarin ik vroeg om een paar dagen extra tijd om te werken aan het puppyartikel. Mijn smoes was dat ik nog een dierenarts wilde interviewen, maar dat die moeilijk te bereiken was. Een leugen natuurlijk – ik had zowel de dierenarts als het baasje van de Siamese tweelingpuppy's meteen geïnterviewd toen ik de opdracht kreeg – maar ik wilde voorkomen dat ik me de komende dagen weer zou moeten bezighouden met zo'n zinloos stuk. Als ik wat extra tijd kreeg, kon ik een interessant lijntje volgen waar ik vandaag op was gestuit: de zogeheten X-clubs.

'Hé daar, schoonheid, heb je al plannen voor vanavond?'

Ik keek op bij het horen van de bekende stem en grijnsde naar Jay, mijn collega en beste vriend, die net mijn piepkleine kantoortje was binnengestapt. 'Nee,' zei ik vrolijk. 'Ik denk dat ik wat achterstallig werk doe en daarna lekker ga bankhangen.'

Hij zuchtte theatraal en keek me zogenaamd bestraffend aan. ‘Amy, Amy, Amy... Wat moet er toch van jou worden? Het is vrijdagavond en jij bent van plan om de deur niet uit te gaan?’

‘Ik ben nog aan het bijkomen van vorig weekend,’ zei ik en mijn grijns werd breder. ‘Dus denk maar niet dat je me weer kunt meeslepen. Eén avond uitgaan à la Jay per maand is genoeg voor mij.’

Uitgaan à la Jay was een onvergelijkbare ervaring die bestond uit meerdere wodka-shotjes om de avond te beginnen, gevolgd door urenlang clubhoppen en afgesloten met eten bij een Koreaanse *diner*. Het was geen grapje dat ik nog aan het bijkomen was van vorig weekend. De combinatie van wodka en Koreaans eten had me een kater bezorgd zo ernstig dat hij deed denken aan voedselvergiftiging. Afgelopen maandag uit bed komen en naar mijn werk gaan was een helse uitdaging geweest.

‘Ah, toe nou,’ smeekte hij met puppyogen. Met zijn bruine ogen, volle wimpers, hoofd vol bruine krullen en fijne gelaatstrekken was Jay haast te mooi voor een jonen. Als hij niet zo gespierd was geweest, zou hij vrouwelijk hebben geleken. Met zijn uiterlijk trok hij zowel mannen als vrouwen aan – en hij genoot van allebei.

‘Sorry, Jay. Een andere keer misschien.’ Ik moest me nu concentreren op mijn artikel over de K... en de geheime clubs die ze blijkbaar onderhielden.

Jay zuchtte weer. ‘Goed dan. Waar werk je momenteel aan? Siamese tweelingpuppy’s?’

Ik aarzelde. Ik had Jay nog niet verteld over mijn project, vooral omdat ik geen modderfiguur wilde slaan als het verhaal niet lukte. Jay kreeg ook weinig interessante opdrachten, maar hem maakte dat niet zoveel uit. Zijn doel in het leven was lol hebben. Al het andere – zijn carrière in de journalistiek inbegrepen – was van ondergeschikt belang.

Hij vond ambitie slechts in beperkte mate nodig, en bediende zich dus ook van precies die mate en niet meer dan dat.

‘Het enige wat ik wil is dat ik geen totale loser ben. Mijn ouders moeten wel een beetje trots kunnen zijn, snap je,’ had hij eens aan me uitgelegd, en dat vatte precies samen hoe hij zijn werk deed.

Ik daarentegen wilde meer bereiken. Het zat me dwars dat de hoofdredacteur na één blik op mijn blonde haar en popperige trekken had besloten dat ik thuishoorde in de koetjes-en-kalfjesjournalistiek. Je zou bijna denken dat Richard Gable een seksist was, maar hij had bij Jay precies hetzelfde gedaan. Onze hoofdredacteur achtte vrouwen niet minderwaardig; hij dacht gewoon dat uiterlijke kenmerken gelijkstonden aan capaciteiten.

Ik besloot mijn vriend op de redactie in vertrouwen te nemen. ‘Nee,’ zei ik, ‘niet dat over de puppy’s. Ik ben in een eigen researchproject gedoken.’

Jays perfect gevormde wenkbrauwen gingen omhoog. ‘O?’

‘Heb je ooit gehoord van X-clubs?’ Ik keek snel om me heen om zeker te weten dat we niet werden afgeluisterd. Gelukkig waren de kantoren om het mijne heen grotendeels leeg; alleen aan de andere kant van de werkvloer zat een stagiaire achter zijn bureau. Het was bijna vier uur op een vrijdagmiddag, en de meeste collega’s hadden een excuus weten te vinden om vroeg weg te gaan op deze zonnige zomerdag.

Zijn ogen werden groot. ‘X-clubs als in xenoclubs?’

‘Ja.’ Mijn hartslag versnelde. ‘Heb je ervan gehoord?’

‘Zijn dat niet die clubs waar iedereen die geobsedeerd is met aliens naartoe gaat om het aan te leggen met de K?’

‘Blijkbaar.’ Ik glimlachte naar hem. ‘Ik heb er vandaag pas voor het eerst van gehoord. Ken je iemand die naar zo’n club is geweest?’

Jay fronste, een gezichtsuitdrukking die niet bij hem paste. 'Nee, niet echt. Ik bedoel, er is altijd wel een vriend van een vriend, maar niemand die ik persoonlijk ken.'

Ik knikte. 'Hmm. En jij kent half Manhattan, dus deze clubs, als ze al bestaan, zijn niet zo drukbezocht. Kun je je voorstellen wat voor verhaal daaruit komt?' Ik zette een stem op alsof ik een krantenverkoper op straat was: 'Alienclubs in hartje New York City? Je leest er alles over in *The New York Herald!*'

'Weet je het zeker?' Hij keek twijfelachtig. 'Ik heb gehoord dat die clubs zich in de buurt van de K-Centers bevinden. Maar jij beweert dus dat ze er ook in New York City zijn?'

'Ik vermoed het. Er wordt op internet gepraat over een club in Manhattan. Ik wil die vinden en met eigen ogen zien wat daar gebeurt.'

'Amy... Ik weet niet of dat wel zo'n goed idee is.' Tot mijn verbazing was Jay meer ongerust dan opgetogen, en zijn frons werd nog dieper. 'Je moet je niet inlaten met de K.'

'Niemand wil zich met ze inlaten, daarom weten we nu nog steeds haast niks over ze.' Mijn frustratie kwam weer terug. Ik vond het vervelend dat iedereen nog altijd zo bang was voor dat stelletje aliens. 'Het enige wat ik wil doen, is een artikel over ze schrijven, gebaseerd op feiten. Ik wil vooral inzoomen op de plekken waar ze veel komen. Dat mag toch zeker wel? We hebben in dit land persvrijheid.'

'Misschien,' zei Jay. 'Maar misschien ook niet. Persoonlijk denk ik dat ze alles wat ze niet in de openbaarheid willen, uitwissen. Vroeger was het zo dat alles wat online stond daar voor eeuwig bleef staan, maar dat is veranderd.'

'Denk je dat ze mijn artikel op de een of andere manier zouden verbieden?' vroeg ik bezorgd.

Jay haalde zijn schouders op. 'Ik heb geen idee, maar als ik jou was, zou ik me richten op het puppyartikel en de K vergeten.'

HET LIEP AL TEGEN ACHT UUR DIE AVOND TOEN IK HET VOND: een vermelding van de locatie van de New Yorkse X-club op een obscuur seksforum, verborgen in het langdradige en nogal onwaarschijnlijk klinkende verhaal over een seksuele ontmoeting met een groep K. De extase die de man beschreef klonk alsof hij high was door een drug. Er stonden op internet meerdere van dergelijke verhalen, waardoor er geruchten gingen dat de aliens vampiers waren.

Ik geloofde er niks van, maar goed, ik had door mijn moeders krankzinnige complottheorieën dan ook een natuurlijke weerstand tegen geruchten. Ik hield van feiten. Daarom was ik journalist en geen schrijver.

Volgens deze man was hij naar de club gegaan na een etentje in het Meatpacking District. Hij noemde het restaurant waar hij had gegeten en zei dat de club er recht tegenover lag.

En zo had ik ineens een spoor.

Ik sprong op, pakte mijn tas en rende het kantoor uit, met een knikje naar de conciërge op mijn weg naar buiten.

Het zag ernaar uit dat mijn vrijdagavond een stuk interessanter zou worden dan verwacht.

HOOFDSTUK TWEE

‘JE HOEFT NIET MEE TE GAAN,’ ZEI IK VOOR DE VIJFDE KEER EN ik keek Jay vermoeid aan. Ik had de fout gemaakt hem over mijn avondplan te appen en hij was twintig minuten later bij me aan de deur verschenen in een uitgaansoutfit, om mij te overtuigen juist níét uit te gaan.

‘Als jij gaat, ga ik,’ zei hij koppig. ‘Ik vind het voor ons allebei geen goed idee, maar schat, je bent knettergek als je denkt dat ik je daar in je eentje naartoe laat gaan.’

‘Je wilt gewoon dat jouw naam ook boven het stuk komt,’ grapte ik en ik gooide mijn hoofd voorover om wat mousse in mijn schouderlange haar te kneden. Van nature waren mijn blonde lokken steil en dun, maar als ik er genoeg spul in deed, kon ik sexy golvend haar creëren. Sexy was een look waar ik normaal niet voor ging, maar in dit geval was het belangrijk. De K zagen er niet gewoon menselijk uit, maar bloedmooi. Als ik mocht geloven wat ik online had gelezen, vielen ze op mensen die bijna net zo mooi waren als zij.

Ik wist vrij zeker dat ik daar niet aan voldeed, maar ik hoopte dat ik met genoeg make-up en met contactlenzen in

plaats van mijn bril mooi genoeg zou zijn om te worden binnengelaten.'

'Onze namen worden het verhaal,' zei Jay grimmig. 'Ik zie het al voor me: "Twee vermiste journalisten voor het laatst gesignaleerd op alienjacht in het Meatpacking District."'

'O, kom nou.' Ik kwam weer overeind en begon mascara op mijn lange, bruine wimpers te doen. 'Sinds wanneer ben jij bang om naar een club te gaan? Je doet altijd rare dingen...'

'Ja, maar voor de lol, niet om mezelf te bewijzen aan onze idioot van een baas. En hoe hard je ook feest, het komt nooit in de buurt van infiltreren bij een alienseksclub. Je ziet het verschil toch wel tussen een beetje recreatief drugsgebruik en dit?'

'Ja, ja,' mompelde ik en ik poederde mijn bleke wangen. 'Zoals ik al zei heb ik je alleen maar een berichtje gestuurd om je te informeren. Het leek me handig als iemand wist waar ik was. Je hoeft niet mee.'

'Jawel.' Jay keek me aan met een blik die zei: doe normaal. 'Je bent mijn enige vrouwelijke vriend. Ik laat je niet ontvoeren door een ruimteschip.'

'Ze wonen in K-Centers hier op aarde, sufkop.' Ik grijnsde naar hem via de spiegel. 'Waarom zouden ze me ontvoeren met een ruimteschip?'

'Het zou kunnen,' zei hij en hij ging op mijn bank zitten. 'Misschien houden ze wel van pittige blondjes met groene ogen die een bril opdoen naar hun werk om intelligenter te lijken.'

'Hmm, ja, ik ben echt hun type.' Lachend liet ik mijn handen over mijn blauwe bodyconjurk glijden. Met mijn brede heupen was ik niet echt modelmateriaal, maar ik was over het algemeen tevreden met mijn figuur. Al mijn ex-vriendjes prezen mijn volle kont; een van hen zei zelfs dat het zijn favoriete lichaamsdeel van mij was.

‘Je weet maar nooit,’ hield Jay vol. ‘Ik meen dit serieus, Amy. Ik zou willen dat je niet ging. Realiseer je je wel dat ze in die club letterlijk alles met je kunnen doen en dat niemand ze zou tegenhouden? Onze wetten gelden niet voor hen. Ze kunnen je vermoorden en niemand zou ervan verblikken of verblozen. Dat verdrag stelt niets voor. Je weet dit toch wel?’

‘Natuurlijk.’ Ik begon dit gesprek beu te worden. Soms was Jay net een haperende elpee. ‘Ik ben niet van gisteren. Ik weet hoe gevaarlijk de K kunnen zijn. Ook ik heb gezien dat ze mensen aan stukken kunnen scheuren en ik heb de ooggetuigenverhalen gelezen. Maar wij zijn journalisten. Het is onze taak om verhalen te onderzoeken, om belangrijke waarheden boven tafel te krijgen, ook als het risicovol is. We zijn niet dit vak in gegaan om te schrijven over Siamese puppytweelingen of trouwerijen van de celebs, of wat voor shit Gable ons ook maar te doen geeft. We moeten echte journalistiek bedrijven. Dit is onze kans.’

Ik pauzeerde even en keek hem strak aan. ‘Ik ga dit doen, en je kunt meegaan, of je kunt naar huis gaan.’

HOOFDSTUK DRIE

‘WE ZIJN ER,’ ZEI IK TOEN ONZE TAXI VOOR EEN CHIC OGEND hotel stopte. Volgens Google was het restaurant waar die man op internet had gegeten hier op het dak. ‘En nu?’

‘Nu gaan we naar een echte nachtclub en laten we deze heilloze missie achter ons,’ zei Jay. Hij stapte uit de taxi en hield het portier voor me open. ‘Je look is er al klaar voor. Het wordt geweldig, net als vorig weekend.’

Ik zuchtte vermoeid. ‘Ik ga vorig weekend voorlopig niet overdoen, dat heb ik je al gezegd. En we zijn hier niet om te feesten, we zijn hier om te observeren.’

‘Ja, natuurlijk.’ Jay klonk spottend. ‘We zoeken gewoon een observatiehut op en gaan rustig wachten tot de aliens zich aan ons tonen. Ze zullen het vast niet erg vinden dat we vervolgens al hun geheimen publiceren.’

Ik negeer hem en probeerde uit te vogelen waar de club ‘aan de overkant’ kon zijn. Overal om me heen liepen mensen. Het Meatpacking District was dé uitgaansbuurt van Manhattan. Modellen, beroemdheden, bankiers en wat al niet meer: iedereen kwam gekleed in designeroutfits samen in deze klinkerstraatjes en in de edgy clubs. Er kwam muziek

uit verscheidene open deuren en er liepen aangeschoten meisjes over straat op torenhoge hakken, ondertussen flirtend met iedere man die ze tegenkwamen.

Ik moest toegeven dat de K een slimme locatie hadden gekozen voor hun club. Te midden van al dat uitgaanspubliek kon zelfs een Krinar onopgemerkt blijven.

Terwijl ik stond te kijken naar het gebouw aan de andere kant van de straat, zag ik een groepje langbenige vrouwen naar een simpele bruine deur toe lopen. Er hing geen bordje oven, niets om aan te geven wat voor etablissement het was. Een van de vrouwen klopte aan en de deur zwaaide open om het groepje binnen te laten. Meteen daarna ging de deur weer dicht.

Ik wist dat ik beet had. 'Daar,' zei ik, en ik pakte Jays arm beet en trok hem zo'n beetje de drukke straat over.

'Hoe weet je dat?' vroeg hij met een nerveuze ondertoon in zijn stem. 'Heb je een van hen gezien?'

'Nee.' Ik negeerde de toeterende taxi's terwijl we verschillende auto's afsneden. 'Maar ik zag een paar vrouwen naar binnen gaan die hun type lijken te zijn.'

'Hun type?'

'Krinar-achtig,' lichtte ik toe, me een weg banend door de menigte op de stoep. 'Lang, beeldschoon... een soort topmodellen.'

'Dat wil helemaal niks zeggen...'

'Laten we het gewoon proberen, dan zien we vanzelf,' onderbrak ik hem, en ik bleef stilstaan voor de bruine deur. Ik wendde me tot Jay en vroeg: 'Klaar voor?'

'Nee,' zei hij, maar ik klopte al aan.

Een paar seconden lang gebeurde er niets. Toen ging de deur zachtjes open en zag ik een smalle hal.

'Daar gaan we,' fluisterde ik tegen Jay en ik stapte naar binnen.

Hij kwam zonder nog iets te zeggen achter me aan.

Terwijl we in stilte door de entreehal liepen, voelde ik mijn hartslag versnellen. Zou ik ze nu echt gaan ontmoeten, de aliens die ik alleen kende van tv?

De hal kwam uit op een tweede deur, ditmaal metallic grijs. Hij zat op slot, dus ik klopte weer – ik wist niet wat ik anders moest doen.

Ik wachtte.

En wachtte.

En wachtte.

‘Ik geloof niet dat ze ons gaan binnenlaten,’ fluisterde Jay na een minuut. ‘Misschien moeten we maar gaan.’

‘Nog niet,’ fluisterde ik terug. Ik wilde het niet toegeven, maar nu we hier waren, begon ik ook zenuwachtig te worden. Het begon tot me door te dringen wat we aan het doen waren. Als dit inderdaad de X-club was waarover ik had gehoord, dan bevonden zich aan de andere kant van die deur wezens van een andere planeet. Wezens afkomstig uit een antieke beschaving die volgens zeggen het leven op aarde had geplant.

Mijn hart klopte inmiddels in mijn keel.

Ik raapte mijn moed bijeen, klopte nog eens en riep: ‘Hallo?’

Jay, naast me, slikte hoorbaar en trok bleek weg.

‘Hallo?’ riep ik opnieuw, harder nu. Zenuwen of niet, ik zou pas weggaan als ik alles had geprobeerd wat ik kon.

‘Amy, we gaan...’

De deur ging zachtjes open.

Er stond een man voor ons. Zijn grote, breedgebouwde lichaam vulde de deuropening grotendeels op. In het gedimde licht zag ik niet méér van zijn gezicht dan zijn hoge jukbeenderen en een kaaklijn die uit graniet gehouwen leek te zijn. Zijn ogen schitterden duister onder een paar dikke wenkbrauwen en zijn kleding was lichtgekleurd, bijna wit.

DE KRINAR-ONTHULLING

Ik staarde naar hem. Kon het echt... Kon het zijn?

De man glimlachte. Zijn tanden flikkerden helderwit in zijn gebronsde gelaat. 'Welkom,' zei hij zachtjes en hij stapte opzij, waarna hij gebaarde dat we mochten binnenkomen.

HOOFDSTUK VIER

MET HEVIG BONZEND HART STAPTE IK DOOR DE DOORGANG, OP de voet gevolgd door Jay.

Binnen trof ik een grote, spaarzaam verlichte en volkomen lege ruimte aan. Geen meubilair en geen mensen, behalve de man die de deur voor ons had opengedaan. Hij stond ons daar kalm aan te kijken met zijn donkere ogen.

‘Hallo,’ zei Jay en hij kwam naast me staan. Tot mijn verbazing was zijn stem helder en standvastig, en er lag een flirterig glimlachje om zijn lippen. ‘We hebben gehoord dat er hier een feestje is. Klopt dat?’

De man reageerde niet gelijk en mijn zenuwen werden nog eens verergerd. Toen zei hij iets, en zijn diepe stem klonk geamuseerd. ‘Zo zou je het kunnen noemen.’

‘Geweldig,’ Jay keek hem stralend aan. ‘Daar komen wij voor.’

Er ging een vlag van bewondering voor mijn vriend door me heen. Ik had altijd geweten dat Jay goed was in sociale aangelegenheden, maar dit was verre van een normaal feestje. Ondanks de tegenzin waarmee hij hier was, zette Jay zich er volledig voor in.

‘Jullie allebei?’ vroeg de man, nog steeds met die geamuseerde ondertoon.

‘Ja.’ Ik dwong mezelf om vrolijk te glimlachen. Als Jay dit kon, kon ik het ook. ‘We zijn heel erg... nieuwsgierig.’

‘Ah.’ De man lachte; een laag, sensueel geluid dat een rilling langs mijn ruggengraat deed gaan. ‘Nieuwsgierig dus. Goed, volg mij maar.’

Hij draaide zich om en begon naar de andere kant van de kamer te lopen. Mijn hart sloeg een tel over. Net als de K die ik op tv had gezien, liep deze man niet gewoon – hij zweefde. Al zijn bewegingen straalden een bovenmenselijke kracht en souplesse uit.

Er kon geen twijfel meer over bestaan.

Ik had zojuist mijn eerste kennismaking met een Krinar gehad.

Jay raakte mijn arm aan en mijn blik schoot omhoog om de zijne te ontmoeten. Ik kon van zijn gezicht dezelfde verbazing en opwindning aflezen als ik voelde. ‘O mijn god,’ mimede ik naar hem, en hij knikte, met grote ogen van schrik.

‘Kom,’ mimede ik weer en ik wees met mijn kin naar de K. We haastten ons achter hem aan, wat betekende dat we bijna moesten rennen om hem bij te benen.

De K bleef stilstaan voor een muur aan de andere kant van de ruimte en maakte een korte zwaaibeweging met zijn hand. Tot mijn schrik loste de muur op om een ovale opening te onthullen waar een mens doorheen paste. Ik kon een kreetje nauwelijks onderdrukken. Ik wist wel dat de K geavanceerdere technologie hadden, maar ik had het nog nooit in het echt gezien.

Dit moest hoe dan ook in mijn stuk.

Terwijl ik in gedachten de eerste alinea van mijn artikel schreef, stapte de K door de opening en verdween aan de andere kant. Ik wilde hem niet

kwijtraken, dus ik stapte achter hem aan, en na mij kwam Jay.

We stonden in een verduisterde gang. Na een paar meter stonden we voor een volgende muur. De K wachtte op ons en maakte toen weer een opening. Daarachter zag ik gekleurde lampen en ik hoorde pulserende muziek.

‘Hier is het,’ zei hij in perfect Amerikaans Engels. Ik had me daar altijd over verbaasd, dat de aliens de talen van de aarde zo goed spraken. Er werd gespeculeerd dat ze een soort taalimplantaten in hun hersenen hadden, maar niemand wist precies hoe het zat.

Dat kon ik vanavond misschien ook eens nader onderzoeken.

‘Wow, supercool,’ zei Jay, die helemaal opging in zijn rol van opgewonden feestganger. ‘Dat doe je echt sick, man.’

De K trok zijn wenkbrauwen op, maar reageerde verder niet op wat Jay zei. Hij liep gewoon naar binnen, opnieuw met die verwonderlijke, dierlijke gratie. Jay, die niet langer leek te vinden dat hij voorzichtig moest zijn, volgde de K zonder aarzelen. Na een kort moment wachten ging ik achter hen aan. In mijn lijf gonsde een mix van schroom en opwinding.

We waren nu officieel binnen bij een X-club.

HET EERSTE WAT ME OPVIEL, WAS DE MUZIEK. AAN DE ANDERE kant van de opening in de muur had ik alleen de pulserende beat gehoord, maar zodra ik binnenstapte, hoorde ik de jankende ondertoon van een instrument dat ik niet kende, plus nog wat scherpere vibraties. De muziek stond niet echt hard, maar was toch overal om me heen, alsof ik in een cocon van geluid zat.

Boven de muziek uit hoorde ik gelach en het zoemen van

gesprekken. Er waren veel mensen in de grote ruimte – al wist ik niet zeker of ‘mensen’ de juiste omschrijving was, aangezien veel van de aanwezige individuen Krinar waren. De aliens waren makkelijk te herkennen: ze waren lang, hadden donker haar en waren zo mooi dat ze stuk voor stuk modellen leken. Heel even waren er geruchten gegaan dat de K helemaal geen biologische wezens waren, en nu begreep ik hoe die geruchten tot stand waren gekomen. De K waren niet alleen ongelofelijk sterk en snel, ze waren ook nog eens haast te perfect om waar te zijn.

Of in elk geval te perfect om mens te zijn.

In de ruimte stond weinig meubilair, alleen in elke hoek een ronde tafel. Dit leek de Krinar-versie van een bar te zijn. Ik zag zowel mensen als K om die tafels heen staan, met glazen met verschillende drankjes in hun hand.

De ruimte was zacht verlicht, waarbij verschillende warme lichtkleuren samenkwamen tot een aangenaam geheel. Het licht accentueerde de lichte kleding die de K droegen. De kleding zelf was niet bijzonder exotisch – de vrouwen droegen lichte, zwierige jurken en de mannen droegen shorts en mouwloze shirts – maar ze pasten bij de aliens. Hun goudkleurige huid en hun fitte, soepele lichamen werden erdoor benadrukt.

Voordat ik nog meer details in me kon opnemen, draaide de K die ons hierheen had geleid zich om en keek me aan met een spottend glimlachje om zijn volle, perfect gevormde lippen.

‘Is je nieuwsgierigheid bevredigd?’ vroeg hij liefjes en hij staaarde me aan. Mijn adem stakte in mijn keel toen ik voor het eerst goed naar hem keek.

De Krinar die voor me stond had een duistere, satyrachtige schoonheid die zowel aantrekkelijk was als verontrustend. Zijn zwarte, glanzende, steile haar was lang genoeg om over zijn oren te vallen en in Justin Bieber-stijl

over zijn voorhoofd te vallen. Met zijn masculiene neus en sterke kaaklijn had hij wel een model kunnen zijn voor een legerwervingsadvertentie – behalve dat geen enkele soldaat zo’n bizar sensuele oogopslag had, of ogen waarin zoveel vleselijke lust schitterde.

Het waren oogverblindende zwartbruine ogen met dikke wimpers eromheen. Ze gingen over mijn lichaam, mijn rondingen, met onverhulde mannelijke interesse.

Voor het eerst in mijn volwassen leven bloosde ik. Ik kon het niet helpen. Ik had het gevoel dat de K me uitkleedde met zijn ogen, waardoor ik naakt en kwetsbaar voor hem stond. Mijn lichaam voelde oncomfortabel warm, mijn ademhaling versnelde en mijn hartslag ging in een hogere versnelling.

De K keek niet gewoon naar me, hij verslond me met zijn blik – en mijn lichaam reageerde daarop alsof hij me daadwerkelijk aanraakte. Mijn tepels werden hard en er verzamelde zich een vochtige hitte tussen mijn dijen. De lucht was zo vol seksuele spanning dat ik het haast kon proeven. Toen de ogen van de K mijn gezicht vonden, kon ik niets anders doen dan hem aanstaren. Ik was hopeloos gevangen in die donkere, allesverslindende blik.

‘En wie mag dit zijn, Vair?’ Een vrouwenstem verbrak het moment, prikte de sensuele bubbel die zich gevormd leek te hebben tussen mij en de K door.

Dankbaar voor de onderbreking ademde ik huiverend in, ik rukte mijn blik los van de Krinar en wendde me tot de vrouw die net was binnengekomen.

Ook zij was een K. De vrouw glimlachte verleidelijk, haar aandacht gericht op Jay – die naar haar staarde met dezelfde weerloze fascinatie die ik zojuist ook had meegemaakt.

Shit. Dit was geen goed nieuws. Dit was absoluut geen goed nieuws. Jay stond niet bepaald bekend om zijn zelfdiscipline als hij verleid werd – en de vrouwelijke Krinar die naast hem stond, was absoluut verleidelijk.

De vrouw, die gekleed ging in een korte, witte jurk, was bijna een meter tachtig lang en had gespierde, gebronsde benen die wel eindeloos lang leken. Haar lichaam had de perfecte proporties, ze was slank en vrouwelijk tegelijkertijd, met een taille die haast te dun leek voor haar lichaam. Alienbarbie, dacht ik.

Een supersexy alienbarbie.

‘Dit zijn twee dolende mensen die ik heb opgepikt in de hal,’ reageerde de K – Vair – op de vraag van de vrouw. Zijn volle lippen vormden een sardonische glimlach en hij zei: ‘Shira, maak kennis met nieuwsgierig meisje en nieuwsgierige jongen. Om op te vreten, vind je niet?’

Voordat ik kon bepalen hoe ik moest reageren op die nogal alarmerende belediging, stapte Jay naar voren en stak zin hand uit. ‘Ik ben Jay,’ zei hij op hese toon. ‘Leuk je te ontmoeten... Shira, toch?’

De vrouw lachte ingehouden. ‘Ja, inderdaad, lieverd. Ik ben Shira. Zal ik je een rondleiding geven?’ Ze pakte Jays hand vast met haar lange vingers en leidde hem naar een van de bars. Haar lichaam bewoog zo soepel als dat van een kat.

Jay ging zonder protest met haar mee, kennelijk te opgetogen om zich te herinneren dat hij serieuze zorgen had omtrent deze plek – en hij was blijkbaar ook vergeten dat hij hier was om mij te helpen met mijn verhaal, niet om het seksspeeltje van een of andere K-barbie te zijn.

‘Geen zorgen,’ zei Vair alsof hij gedachten kon lezen. Zijn stem klonk geamuseerd. ‘Hij is bij Shira in goede handen.’

Met tegenzin draaide ik me naar hem om. Mijn hartslag versnelde toen onze ogen elkaar weer ontmoetten. ‘Ik maak me geen zorgen,’ wist ik uit te brengen. ‘We zijn hier om plezier te maken.’

‘Natuurlijk, liefje.’ Vairs tanden glommen wit op. ‘En je zult plezier hebben. Wil je iets drinken, of wil je liever dansen?’

Ik knipperde met mijn ogen naar hem. ‘Dansen?’ De muziek was lekker uptempo, maar hij stond niet bepaald op dansvolume. En om ons heen was niemand aan het dansen.

Om nog maar te zwijgen over het feit dat ik me niet vrijwillig binnen aanrakingsafstand van Vair zou begeven. Deze club was weliswaar een plek om het aan te leggen met K, maar dat was niet de reden waarom ik hier was.

‘Ja, dansen.’ Zijn glimlach werd breder toen hij mijn ongelovige reactie zag. ‘Zo.’ Hij maakte een kleine handbeweging en plotseling werd het donkerder in de ruimte; het zachte licht kreeg een roodpaarse gloed. De muziek werd harder en de pompende beat trilde door mijn lijf. Om ons heen voelde ik de sfeer in de ruimte veranderen terwijl de gesprekken verstomden en de mensen paren vormden die begonnen te swingen in onmiskenbaar dansachtige bewegingen.

Ik stond versteld en deed een stap achteruit. ‘Wat? Hoe...’

‘Ik run deze tent,’ mompelde Vair en hij deed een stap naar me toe. ‘Had ik dat nog niet gezegd?’

Ik slikte. ‘Eh, jawel, volgens mij wel.’ Holy shit. Hij was de eigenaar van de club – en om de een of andere reden leek hij mij te willen. Dit was ofwel een groot probleem, ofwel een grote kans.

‘Hoelang heb je deze club al?’ vroeg ik toen mijn innerlijke verslaggever had besloten het te beschouwen als een kans. Dit was de perfecte manier om wat informatie te krijgen – zelfs als het betekende dat ik de seksuele toespelingen van een alien moest ondergaan.

Waar ik een stuk minder moeite mee had dan ik zou hebben gewild.

‘Een tijdje.’ Vair kwam nog dichterbij, op minder dan een halve meter afstand.

Ik zoog mijn adem naar binnen en keek naar hem omhoog. Het was alsof ik tegen een berg op moest kijken. Ik

wist wel dat hij lang was, natuurlijk, maar ik had niet beseft hoe ongelofelijk gróót hij was. De K was minstens een meter negentig en zo gespierd als een bodybuilder. Hij torende boven mijn een meter vijfenzestig uit en ik voelde me een klein meisje. Zelfs als hij een mens was geweest, zou hij een van de sterkste mannen ter wereld zijn geweest – maar de K stonden erom bekend dat ze veel sterker waren dan mensen.

Mijn maag trok samen van angst en opwindning toen ik dacht aan het feit dat hij alles met me kon doen wat hij wilde. Wat dan ook. Zoals Jay had gezegd stonden de K boven de wet.

‘Hoelang is een tijdje?’ hield ik aan, en ik deed mijn best om mijn in de hoogste versnelling geraakte hartslag te negeren. ‘Sinds jullie hier zijn?’

Hij lachte. ‘Nee. Sinds alles tot rust is gekomen.’

Ah. Eindelijk begonnen we ergens te komen. Ik nam aan dat ‘alles tot rust is gekomen’ een eufemisme was voor het einde van de Great Panic, de afgrijselijke maanden na de aankomst van de K op aarde. Als dat klopte, bestond deze club nog geen anderhalf jaar.

Ik maakte een mentale aantekening van dat stukje informatie en glimlachte bemoedigend naar Vair. ‘Wat geweldig. En waarom in New York? Ik dacht dat jullie onze steden niks vonden...’

‘Waarom zou ik jullie steden niks vinden?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Niet jij persoonlijk, maar jouw soort. De Krinar.’

Hij keek geamuseerd. ‘Ik kan niet voor alle Krinar spreken, schat, net zoals jij niet voor de volledige mensheid kunt spreken. Ik ben slechts één individu, en ik vind deze stad heel aangenaam. Het is hier... opwindend.’ Zijn ogen gingen weer over mijn lichaam en ik twijfelde er niet aan wat voor soort opwindning hij bedoelde.

Een verraderlijke hitte steeg naar mijn wangen toen mijn